

QUÈ CERQUEU? CERQUEM JUNTS!

Bon dia. Som de Menorca, el nostre accent és més tancat. Procurarem fer-nos entenedors.

Per donar-nos a conèixer un poc més, voldríem començar amb uns versos del poeta (en aquest cas el meu germà, Joan, salesià), que compara a Menorca amb

una nau que, anant a la lluita en defensa de la fe, juntament amb d'altres, quedà ferida i encallada entre Lepant i el Pilar. I a partir d'aquest fet, continua el poeta (en castellà):

“Castillo en un mar de gules, - tu fe, tu escudo surgía. - Tú, isla de tres azules: - el cielo, el mar, y María. - Enamoraste tú a aquella - que a un Dios mismo enamoró - y entre luna y entre estrella - por más bella, te escogió.”

Com veieu, nosaltres, des de petits, sempre hem sigut persones de fe i enamorats de Maria. I ens cridà molt l'atenció que els Equips portin el nom de: “Equips de la Mare de Déu”.

La nostra aportació voldria ser la del nostre camí com a matrimoni cristià, la nostra recerca constant per fer créixer el nostre amor i de les eines de que ens hem servit per fer junts aquest camí.

Creiem que en freqüència es ralla del fracàs del matrimoni, en canvi, no es posa gaire atenció en les parelles que, a pesar de les dificultats i problemes van creixent, a través dels anys, en el seu amor.

¿Com s'ho fan aquests matrimonis per reeixir en llur amor?

Quan una persona es casa per l'Església, diu que vol estimar l'altre per ell mateix, tal com és; que vol compartir les joies i les penes, les esperances i els temors. Per estimar cada vegada més, és necessari comunicar-se cada vegada més. Estimem més a l'altre en la mesura en que el coneixem més. Aquest coneixement idó ha de ser creixent. Aquest coneixement de que rallem no és un coneixement intel·lectual, si no més bé un coneixement entranyable, un coneixement en que s'uneixen el cor i la raó, en el que ens impliquem a fons en el interès per l'altre.

En el nostre cas, ambdós, ens havien iniciat en la fe, ja des de petits, com dèiem abans, dins les nostres famílies. Des de que ens vam conèixer, i des de la nostra relació de festejants, volíem i desitjàvem que Crist, que ens havia acompanyat fins ara en la nostra adolescència i joventut, passés a formar part també de la nostra parella. Volíem que el nostre amor fos reflexa de l'amor que Crist té per a nosaltres. I això fou el fonament del nostre projecte de vida que varem formalitzar durant el curset de preparació al matrimoni cristià.

Els preparadors del curset eren 4 matrimonis i un mossèn que uns anys més tard formarien els primers Equips dels EMD del Sector B, de Menorca.

Aquí, ens vam adonar, que per encertar en el camí per realitzar el nostre projecte, havíem trobat l'ajut i l'acollida necessària en aquests matrimonis i amb el mossèn que en tanta cura posaven al nostre abast, en tot el seu amor i humilitat, la seva experiència, de dificultats i alegries que ens trobaríem en el nostre caminar i com les havíem d'afrontar per fer créixer el nostre amor.

Els nostres presentadors han dit que portem 33 anys de casats. En efecte. El que volem afegir és que ens portem onze anys de diferència l'un de l'altre, (ella 21 i jo 32). Diem això perquè, durant els

nostres primers anys de casats, tot i què, tiràvem endavant amb el nostre projecte de parella, sorgien els primers obstacles, alguns relacionats en la diferència d'edat que dèiem abans.

Com poden ser:

L'obstacle del mateix coneixement que un té de l'altre. Al principi de casats la novetat té al·licient i afavoreix l'esforç d'obertura. Més endavant, un coneix el caràcter del cònjuge i sap les dificultats amb què es trobarà i les reaccions que tindrà; costa més de tenir confiança amb l'altre i esperar-ne un canvi.

Temperament. De natural algunes persones són més tancades o més impulsives, Però aquesta tendència es pot corregir.

Del tipus d'educació. Costa, no hi ha entrenament o no estem prou decidits a treure a fora els secrets del propi jo i al mateix temps notàvem que havíem de avançar molt en saber escoltar a l'altre amb humilitat, paciència i amb el cor.

La rutina. Es una de les principals dificultats quan es duïen anys de casats. Els esposos creiem que ja ens ho hem dit tot, que ja ens coneixem; i oblidem que sempre es presenten situacions noves davant les quals cal reaccionar segons les necessitats del moment.

Es a dir, es necessari descobrir que hem de acceptar el que podem anomenar "l'alteritat". Que l'altre no sigui jo, que tingui els seus propis camins, però que al mateix temps **no accepten la separació, es a dir, intenten, no obstant, viure junts.**

Sens dubte ens estimàvem (i ens estimem). I a pesar de aquests primers núvols que apareixien –ens feia molta por la rutina– desitjàvem de tot cor tirar endavant amb el nostre projecte.

Segons Sant Joan 3, 7-8, Jesús diu a Nicodem: *No t'estranyis si et dic que heu de néixer de nou.* El buf del vent va allà on ell vol; en sentis la remor, però no saps ni d'on ve ni a on va.

Aleshores el buf del vent de l'Esperit ens va empènyer a una reunió, a Calós, (Salesians, Ciutadella), juntament amb d'altres parelles, ara fa 22 anys, invitant-nos a formar part de grups de espiritualitat conjugal. A la nostra oïda arribava per primera vegada el nom dels EMD i amb ell el Josep Mª Roig i la Mª Dolors Amat, que van ésser els nostres pilots i de tantes parelles de Menorca, i que ens han fet estimar molt als Equips. El seu ideari, l'ajuda mútua fraterna, en el pla material i en el pla espiritual, l'estudi del pensament cristià, la lectura de la Paraula de Déu, l'aprenentatge de la pregària, l'assentada, eren els objectius que buscàvem per poder assolir l'essencial del nostre matrimoni: **que Crist formés part de les nostres vides.** I ens hi vam embarcar! I el nostre "sí" ha estat sempre un sí incondicional, fidel.

L'Equip té per a nosaltres una importància cabdal. Ell és un fidel guardià del nostre zel per fer créixer el nostre amor. Amb el seu entusiasme, ens ajuda a aprofundir en la fe, tan amenaçada com està actualment, a superar les nostres febleses, a enriquir la nostra espiritualitat conjugal. Fa reeixir la nostra caritat i anima constantment la fidelitat a la parella, al grup i a l'Església.

Això, naturalment, no s'aconsegueix de cop i volta, però si en els membres de l'equip, hi ha una veritable voluntat de recerca de l'essencial, el buf de l'Esperit hi fa estada, ens invita a la conversió constant i ens fa homes nous i el seu Alè ens obra a la acció vers els nostres germans d'equip, la nostra família, el Moviment dels EMD, l'Església i el món.

Estem convençuts que un equip amb joia segur que és un bon referent per als altres. Que un equip on regna l'amistat esten la seva mà afectuosa que integra persones i parelles, i renova el nostre cercle aportant noves cares al moviment. Un equip compromès ajuda a viure l'agilitat, la disponibilitat i el servei que ens demana l'evangeli de Jesús. Un equip que prega ens ajuda a viure en harmonia amb qui és l'ànima de tot i de tots: Déu.

No podem passar per alt, com ha transcendit la pedagogia dels EMD sobre la nostra convivència familiar, social, i d'Església. En quan a nosaltres, ens reconeixem canviats, en molt d'aspectes, no ens veiem tan orgullosos, ni punxants, ni ofensius, si no més pacífics, i generosos. Hem après a tenir més confiança l'un a l'altre, a cercar junts la veritat i el bé. A ser més prudents i clars per poder adaptar-nos més a la situació de l'altre.

Amb el nostre fill, ara té 25 anys, hem procurat tenir sempre una relació molt intensa, un diàleg constant e intensiu, de cor a cor, en tots els aspectes, i de dia a dia, encara que ell fa ja uns quants anys que és fora. I estem convençuts que el fet d'haver assolit diferents serveis dins els EMD, l'ha preparat a ell també, per assolir les seves responsabilitats amb amor i humilitat.

I parlant d'acció vers els demés i de responsabilitats, en definitiva d'acció Eclesial. Llegíem en el Tema d'estudi d'enguany, sobre els textos escollits del pare Caffarel: *El Cristià, com Crist, es preocupa pels altres. No es tanca en ell mateix per gaudir egoísticament d'allò que té, però està atent, acollidor, atent envers els altres. Viu i treballa, unit a Crist, per a la glòria de Déu i la salvació del món.*

Moure'ns en aquest sentit no és gens fàcil d'entrada, és veritat, predomina l'egoisme. Jo no serveix, no estic preparat, tinc moltes mancances, altres ho faran millor, no tinc temps, o bé: jo ja faig prou... Són respostes que les tenim sempre a flor de llavis i que intenten silenciar el cor. Però, Jesús cridà a Pere, a Joan, Jaume... senzills pescadors, quan encara ells no sabien pràcticament res de qui era Jesús, i el seu sí també va ser total. L'Esperit de la Resurrecció del Crist els impulsà a ser apòstols. I la seva joia fou immensa.

Busquem, idó, la senzillesa d'uns equips que des de fa seixanta anys intenten sumar més amor a l'amor existent en la seva parella; busquem la fidelitat d'unes parelles que saben que l'amor, fet pa de cada dia, els aporta alegria, sentit i pau; busquem descobrir tot el que hem viscut i que hem escrit en el nostre cor per compartir tot el meu jo amb els demés; busquem l'alè de l'Esperit que hi és present perquè és present en tots i en cadascú de nosaltres.

No voldríem acabar aquesta intervenció, sense agrair als EMD el poder formar-hi part i proporcionar-nos les eines necessàries per fer créixer el nostre amor. Als Responsables de Catalunya i Menorca, Manel i Mercè per donar-nos aquesta oportunitat i especialment a totes les llars de Reus que tant bé han acollit a tots els menorquins.

I acabem amb un "poema – pregària" del nostre germà Bosco, consiliari d'Equip de Menorca:

"Maria, a la teva llar, - Jesús et veié pregar. - Tu i Déu fóreu llantoners - de cera fosos, nodrint - la flama del vostre amor. - Tots dos us embriagàveu - d'una dolçor especial. - La mel de Déu es vessava - sobre teu fogosament, - i tota tu eres d'ell, perduda en intimitat. - "Reina ets de la Pregària" - del rés que crea família, - del caliu que aporta amor.- Prega sempre per nosaltres!"

Santiago Faner i Magda Aguiló
Menorca